

Aki megért

Blanka barátai nem értették, milyen lehet Crohn-betegségben szenvedni.

Írta: Haley Yancey
(Igaz történet alapján)

Az eredeti történet az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

„Ma nem tudok átmenni” – mondta Blanka. Zavarában úgy érezte, forró az arca. A barátai rábámultak. „De azt mondtad, hogy jössz!” – jelentette ki Soma.

„Tudom.” Blanka a cipőjét bámulta. „Nem érzem magam valami jól. Nagyon sajnálom.”

„A múltkor is ezt mondtad” – jegyezte meg Janka.

Blanka nem tudta, mit mondjon. Azt kívánta, bár csak elmehetne Somáékhoz. De ma nagyon fáj a gyomra. Haza kellett mennie pihenni.

Blankának Crohn-betegsége volt. Emiatt fáj annyira a gyomra. Majdnem mindennap volt hasfájása. Voltak azonban olyan napok, amikor sokkal jobban fáj, mint máskor. Ma is egy ilyen nap volt. Azt kívánta, bár csak ő dönthetné el, hogy melyik nap fájjon neki jobban. Úgy tűnt, hogy akkor fáj a legjobban a gyomra, amikor épp valami élvezetes dologra készül.

„Induljunk akkor!” – mondta Soma Jankának.

Amikor Blanka hazaért, bevette az orvosságát. Utána megpróbált kicsit aludni. De túl nagy volt a fájdalma.

Anya és Apa bejöttek hozzá. Apa leült az ágya szélére. „Hogy érzed magad?”

„Megvagyok. Az orvosság egy kicsit segített” – felelte Blanka.

„Sajnálom, hogy nem tudtál átmenni Somáékhoz” – mondta Anya.

Blanka érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe. „Ez nem igazság! A barátaim nem értik, hogy milyen ez!” Blanka a falhoz vágott egy párnát. „Csak jobban akarok lenni.”

Apa átölelte Blankát. „Tudom. Szeretnél egy papsági áldást?”

Blanka bólintott. Az áldások általában segítettek neki abban, hogy nagyobb békeséget érezzen.

Apa Blanka fejére tette a kezeit, és megáldotta, hogy pihenni tudjon és nyugalmat érezhessen. Nagyon szép áldás volt. Segített emlékeznie arra, hogy Mennyei Atya szereti őt. Viszont még mindig szomorú volt a barátai miatt.

Az áldás után Anya és Apa adtak egy jóéjt-puszt Blankának. Kimentek a szobájából, hogy aludni tudjon.

Blanka visszafeküdt és lehunyta a szemét. Az áldás segített, de még mindig voltak fájdalmai.

Letérdelt az ágya mellé imádkozni. Úgy kezdte, mint a legtöbb imáját. Elmondta Mennyei Atyának, hogy miért hálás, és kérte, hogy jobban érezhesse magát. De ezúttal tovább imádkozott.

„Mennyei Atyám, nagyon szomorú vagyok. Hiányzik, hogy a barátaimmal legyek – mondta. – Magányos vagyok. Senki sem érti, milyen sok

fájdalmam van minden egyes nap. Hiányzik a betegség előtti életem.”

Minél tovább imádkozott Blanka, annál jobban érezte, hogy Mennyei Atya hallja az imáját. Nem hallotta és nem látta Őt, de érezte a szeretetét. Tudta, hogy amit mond, az fontos Neki. Blanka nem akarta, hogy elmúljon ez az érzés.

Addig imádkozott, amíg mindent el nem mondott Mennyei Atyának, amit érzett. Aztán eszébe jutott valami. Lehet, hogy a barátai soha nem fogják tudni, milyen Crohn-betegségben szenvedni, azonban Mennyei Atya és Jézus Krisztus tudják, milyen az. Tudják, milyen sok fájdalma van és milyen magányosnak érzi magát. Ők mindig ott lesznek neki.

Blanka úgy érezte, mintha egy hatalmas ölelést kapna. Miután befejezte az imáját, elment, hogy megkeresse a szüleit, és elmondja nekik, mi történt.

„Rémálmod volt?” – kérdezte Anya.

Blanka elmosolyodott. „Nem. Imádkoztam.”

Anya arcára meglepetés ült ki. „Már jó ideje elbúcsúztunk. Egészen idáig imádkoztál?”

Ilyen hosszú idő telt volna el? Blanka bólintott. „Olyan volt, mintha egy óriási ölelést kaptam volna. Mennyei Atya és Jézus Krisztus tudják, hogy mit érzek. Nekik köszönhetően nem kell egyedül éreznem magam!” ●

